

гр. Царибродъ.

Отдавна имахъ желание да посѣтя най-западния градецъ на България, вратата на нашето отечество отъ къмъ Сърбия,—гр. *Царибродъ*. Исакахъ да го видя, да видя също и другитѣ мѣста забѣлжителни въ врѣме на Сръбско-Българската война.

Тренътъ потегли отъ София въ 8 часа сутринта. Той бързо прѣминаваше изъ равното софийско поле. Азъ се бѣхъ изправилъ на прозорица и разглеждахъ околността. Погледътъ ми се спираше далечъ изъ хубавитѣ тѣзи мѣстности и азъ внимателно гледахъ все напредъ. . . . Спомняхъ си за всичко, четено и разказано отъ очевидци и участвуващи въ братоубийствената война прѣвъ 1885 година. До мене стоеше единъ стражаръ, когото постоянно запитвахъ. Той бѣ тѣй добъръ, и ми показваше забѣлжителнитѣ мѣста, като разказваше, гдѣ какво се е случило прѣвъ врѣме на войната.

Пристигнахме въ с. *Сливница*. Въ врѣме на съединението на южна България съ сѣверна, сръбитѣ навлѣзоха въ нашето отечество и достигнаха до това село. Тукъ станаха голѣми и рѣшителни битки. Сливнишкитѣ височини изпитаха послѣднитѣ усилия на българската войска; тукъ е билъ рѣшетелния часъ — побѣда или смъртъ. . . . Ако сръбитѣ бѣха побѣдили, тѣ лесно щѣха да прѣминатъ софийското поле и навлѣзатъ въ столицата. . . . Но българскитѣ войски сполучватъ да ги отблѣснатъ.